

> הבלוג של shahf11

24 ביוני 2009, 11:50

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

שחף יוצאת לכבוש את העולם.פורסם ב6 ביוני 2009, 21:05 בכללי

לח' מלאו 45 אביבים קייצים למדי. אחרי ששלחתי לו על ידי רץ ספוג זיעה 45 ורדים אדומים כדם שבדיקתו בגדר הנורמה. ואחרי שקניתי לו שני דיסקים בהם חפץ. הגיע הזמן "למפץ הגדול". שהוא בשפת העם מתנה שתכבד את גיל בעליה.

שקלתי לגרום לו לקפוץ מבלון פורח. אך המחשבה שאסכן את בריאותו בימים טרופים אלו גרמה לי חיש קל, להוריד את הרעיון היצירתי מראשי. ולהסתפק ברעיון הקונבנציונאלי: סוף שבוע מחוץ לבית.

את הרעיון השגרתי שווקתי בעטיפת צלופן ממוחזרת: ננוח, נהנה, עיסויים אוכל טוב מה עוד צריך? ח' הנהן בשמחה. והעובדה שמלון הספא הנ"ל לא רחוק מגבולות הטריטוריה הפרטית שלנו, הסבה לו קורת רוח ענקית. שהרי אין כמו חן המתעב גמיעת קילומטרים בארבעים מעלות צלסיוס. ואני? לאחר הרפתקאת השקשוקה. לא חמדנית מידי בקשר לריגושים בחיי.

הגענו למלון הקטן אחר הצהריים. דגמנו את הסוויטה הקטנה והמאובזרת במבטים מלאי שמחה. המיטה הנוחה אך הקצרה מידי למחציתנו. מיד הלהיבה את דמיוני. וגרמה לי לצנוח עליה בלאות, על מנת לנוח שינה מלאת חלומות אופטימיים בהם הקטנה אינה מעירה אותי בשקט רק כדי לשאול את אחת השאלות המהותיות (כגון: איזה חולצה יותר יפה הצהובה או הורודה). חתן יום ההולדת התקשה מעט לצמצם את שני המטרים הפרטיים לתוך המיטה. הצעתי לו בנחישות לאמץ את "מיטת סדום" ולקצר מעט ממידותיו הענקיות.

לעת ערב ישבנו בחצר הסוויטה שלנו. ממנה כמדומני נשקף גם ביתנו אשר מן העבר השני של הכנרת. "החיים יפים" צהלתי למול השקיעה. וח' הודה שהם כאלו. וגם הג'קוזי הענק הופך אותם ללא רעים בכלל.

מידי דקותיים אני שואלת אותו: "נו, איך היומולדת?" וח' מהנהן בשמחה. עד שנמאס לו להנהן והוא לא ממש מבחין בה בשאלה המהותית.

אני מזמינה אותו לארוחת הגורמה בת חמשת המנות שמכין שף המלון לאורחיו החשובים. טעים? זה לא ממש. אבל מבדר בהחלט כן.

פינכות קטנות עם מטבלי השף המוזרים מגיעים לשולחננו.

אחרי השקשוקה אני נזהרת מאד לדחוף את הלחם שלי בממרחים העשויים משעועית וסלק, או מדלעת מעושנת.

אפילו הלחם, כך חייבת לציין המרירה שבי. טעמו מריר לחיכי העדין.

למנה ראשונה אני בוחרת משהו עם ריזוטו. שכן, אורז לא יכול ממש להזיק לי לא? ח' בוחר בחציל מיניאטורי קלוי עם ממרח בעל שם. לא נרשמה התלהבות רבתי מצד הסועדים האנינים. אני מאבחת את הקשר ההדוק בין השף לצבע האדום השולט בכל מנה. ואכן, מלצרית מתאמצת מידי דואגת להגיש לנו סורבה "מוחק טעמים" שצבעו... איך לא? אדום. למנה השלישית אני מזמינה דג עם תוספת לא ברורה וסלט עם שם מוזר. ח' מזמין בשר עגל מעושן עם פירה.

פירה לידיעתכם הינו אחד המאכלים החביבים עלי בימים אלו. הוא מהווה בעבורי את שיא השיאים של גחמותי הקוליניאריות. אלא ששף רציני.... לא מכין פירה כאשר אהבתי. אלא משהו מורכב ומתובל לעיפה כאשר שנאתי.

הלוואי, אני נושאת תפילה לאל המטבח. שלקינוח יהיה קרם ברולה. כאשר כל כך אהבתי. אך כמובן שהקינוח הוא עוגת ולקאנו ממנה פורץ שוקולד בכמויות מבחילות. המלצרית המתאמצת מציעה לי גם פרפה חלבה עם פאי אגוזים. אני מסכימה. אך מה לעשות גם פה עודף יצירתיות הורגת לי את החגיגה.

ועכשיו, עלי להודות בעובדות. אין לי שום רצון לגיוון קוליניארי. להפך בימים אלו אני בעד מזון בסיסי. לחם לבן עם חמאה מהווה את גולת הכותרת של כיסופי. לא רוצה אוכל מעונב, לא אוכל מקושט אוכל פשוט שהתבלינים היחידים המפארים אותו הם מעט מלח ופלפל שחור.

למחרת בארוחת הבוקר גיליתי לחמניה, גיליתי גם חמאה וביצה קשה כאשר אהבתי. זו הייתה ארוחה לתפארת. ואותה אני נוצרת עד יום הולדתו הבא של ח'. אותה כפי הנראה נערוך באכסניית נוער המספקת הייטב את הסחורה.

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)